

CONCURS DE MICRORELATS 2018

HI HA PARTICIPAT TOT L'ALUMNAT DE SEGON DE BATXILLERAT

Avui és el meu gran dia, he menjat el que volia, sóc el centre d'atenció, m'asseuen al meu tron, em posen la meva corona i, de fons, escolto: que encenguin la cadira elèc...

(Diego Vargas, primer premi)

Sí o no

Cada cop en quedaven menys, queien d'un en un. Feia mal. De fons escoltava: sí, no, sí, no...

L'últim de tots va ser el que més mal ens va fer a totes dues, a ella perquè li havia sortit no, i a mi perquè, ara, era una flor pelada.

(Laia Vera, primer premi)

Tenia una cita a la tarda però s'ha quedat entretingut amb el mòbil. Quan aixeca el cap de la pantalla ja fa tard. Es vesteix ràpidament però s'adona que està massa cansat i que el cap li balla. Surt al carrer amb mandra i es mira reflectit en un aparador. Aquest gris apagat, aquests plecs, aquests ossos dèbils... un ancià li torna la mirada. Cau a terra commocionat. Feia tard a la cita, però ara ha fet tard a la vida.

(Marta Mira, segon premi)

Ella dormia.

Ell, mentrestant, la somiava.

(Marta Español, segon premi)

Només veia negre. Un negre sense profunditat, sense tonalitats. Un negre que em tancava, que m'asfixiava. Una foscor on no podia diferenciar les mans dels peus, sense temps, sense espai. Escoltava sorolls provinents de totes direccions, però el negre no em permetia distingir-los. Sentia les olors, però es barrejaven en una sensació atordidora. Només veia negre perquè només hi havia negre.

Que irònic. Havia oblidat completament com obrir els ulls.

(Dúnia Navinés, segon premi)

Avui les classes s'havien acabat més tard. Ja era fosc. Feia estona que caminava pel carrer. La tranquil·litat inundava la ciutat, no hi havia ningú més que ella. A poc a poc va notar que hi havia alguna cosa més, alguna cosa la perseguia. Va girar la cantonada. Va accelerar el pas. Però res no servia, notava aquella cosa cada vegada més a prop. Va treure les claus. Va obrir la porta de casa. Va pujar les escales de dues en dues, molt ràpid. Ja era a casa, però aquella cosa ja l'havia atrapat. I va caure al llit, adormida.

(Elena Colet, segon premi)

Estava caminant per un carrer normal, tranquil·lament, envoltat de gent igualment normal. Ningú no volava, ni els edificis eren infinitament alts, ni hi havia dibuixos animats més enllà del televisor, i tot semblava racional. Quin món! Quan un somia pot esperar qualsevol cosa.

(Juan García Ribas)

M'acusen de matar-lo, però ells no saben que foren els corbs; els inquiets i esmunyedissos corbs amb els seus esgarips que no em deixen dormir; els embogits corbs que grallen i m'atreuen cap als horrors innombrables més grans que el món ha vist mai. Els corbs que ells no senten, els corbs d'aquell bosc.

(Martí Masana)

Firmat

I si no tingués nom? I si ningú no pogués recordar-lo? 'La persona sense nom', però bé, això ja en seria un. Em refereixo a viure sense existir, a ser eternament un desaparegut.

Tot això ja ha passat. No existeixo, no saps si realment he existit, no saps què o qui sóc... potser només un record que s'ha pogut pronunciar ara i que amb els anys quedarà oblidat. I encara que ara em sents, tu també m'oblidaràs. Però, i si decideixes recordar-me?

(Júlia Tortosa)

Déjà vu

Pausa. Em trobo assegut en el mateix lloc. Escolto una remor de fons. Semblen uns nens jugant a pilota. Al meu costat, l'amic de tota la vida. Miro cap al cel, els mateixos núvols. Fins i tot les gavines volen en el mateix sentit que recordava. Però aquesta sensació que m'inundava els sentits s'acaba de cop i volta, com si bufant, m'apaguessin l'única llum on m'aferrava al passat. Tot i així la vida continua, com si no hagués passat res.

(Gerard Sánchez)

El moment en què sona el despertador és el pitjor del dia, me n'adono que és diumenge i encara no he fet res del que havia de fer. Passen les hores i segueixo igual, fins que em veig obligada a posar-me a fer feina.

Estic davant de l'ordinador i no sé què escriure, la blancor del full m'està angoixant, i per més que penso no se m'acudeix res; no tinc res a dir. Em volten pel cap milers de temes i d'idees, però cap no em convenç. No sé ni per on començar, però de sobte alço el cap i ja està, ja he acabat.

(Laura Piñol)
